

υπάρχει τρόπος να συμβιβασθῶσι τὰ πάν-
τα. Ὁ ἐν τῇ καρδίᾳ σας βράζων γενναῖος
θηρσκευτικὸς χυμὸς θὰ σὰς ἐβλαπτεν εἰς
τοὺς Παρίσιους, ὅπου ὑπάρχουν τόσοι κα-
κοὶ ὀφθαλμοί, οἵτινες σὰς κατασκοπεύου-
σιν. Ἐπιθυμῶ, λοιπόν, νὰ μεταβῆτε νὰ
καταναλώσητε αὐτόν...

— Πού, πάτερ μου; ἠρώτησεν ὁ Γο-
ρανφλότος, πεπεισμένος, ὅτι ἔμελλε νὰ
λάβῃ τὴν πρὸς τὸ πειθαρχεῖον ἄγουσαν.

— Εἰς τινὰ ἐπαρχίαν.

— Εἰς ἐξήριαν! ἀνέκραξεν ὁ μοναχός.

— Ἐὰν μείνης ἐνταῦθα, δύναται νὰ σοὶ
συμβῇ τι χεῖρον, ἀγαπητὲ ἀδελφέ.

— Καὶ τί δύναται νὰ μοι συμβῇ.

— Ποινικὴ καταδίωξις, δυναμένη νὰ
ἐπιφέρῃ ἰσοβία δεσμῶν, ἐὰν μὴ τὸν θάνατον.

Ὁ Γορανφλότος φρικωδῶς ὠχρίασε· δὲν
ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ τινὲς τρόπον εἶχε κα-
τασταθῆ ἀξίος ἰσοβίων δεσμῶν καὶ μά-
λιστα θανάτου, διότι ἐμέθυσε ἐντὸς κα-
πληλείου καὶ διενυκτέρευσε ἐκτὸς τοῦ μο-
ναστηρίου.

— Ἐνῶ, ὑποβλλόμενος εἰς προσωρι-
νὴν ἐξορίαν, ἀγαπητότατέ μοι ἀδελφέ, ἐξ-
ηκολούθησεν ὁ ἡγούμενος, οὐ μόνον θέ-
λετε διαφύγει τὸν κίνδυνον, ἀλλ' ἐπίσης
θέλετε ὑψώσει τὴν σημαίαν τῆς πίστεως
εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ὅτι ἐπικίνδυνον καὶ ἀ-
δυνατον εἶπατε, τὴν παρελθούσαν νύκτα,
ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ τοῦ βασιλέως
καὶ τῶν ἐπικαταράτων εὐνοουμένων του,
καθίσταται εὐχερῶς ἐκτελέσιμον εἰς
τὴν ἐπαρχίαν. Ἀναχωρήσατε, λοιπόν, τὸ
ταχύτερον, ἀδελφέ Γορανφλότε, ἵσως δ'
εἶναι τώρα πολὺ ἄργά καὶ οἱ φρουροὶ ἔλα-
βον ἤδη διαταγὴν νὰ σὰς συλλαβῶσιν.

— Οἱμοὶ! τί λέγετε, πανοσιώτατε
πάτερ μου; ἐψιθύρισεν ὁ μοναχός, περι-
σπέρπων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐντρομος, διότι
ἐφ' ὅσων ὠμίλει ὁ ἡγούμενος, τοῦ ὁποίου
ἔθαυμαζε τὴν πραότητα, τόσῳ μάλλον ἐξί-
στατο διὰ τὰς διαστάσεις ὁποίας ἠδύνατο
νὰ λάβῃ, λίαν συγγνωστὸν ἀμαρτήμα· οἱ
φρουροὶ εἶπατε; καὶ τί ἐπραξα ἐγὼ κατὰ
τῶν φρουρῶν;

— Σεῖς δὲν τοὺς ἐκάματε τίποτε, ἀλλὰ
δυνατὸν νὰ σὰς κάμωσιν ἐκεῖνοι.

— Λοιπόν, κατηγγέλθην; εἶπεν ὁ μο-
ναχός.

— Ἐὰς στοιχηματίζον. Ἀναχωρήσατε,
ἀναχωρήσατε.

— Ν' ἀναχωρήσω! εὐκόλως λέγεται,
πανοσιώτατέ μου, ἀλλὰ πῶς θὰ ζήσω;

— Αἴ! οὐδὲν τούτου εὐκολώτερον. Εἴ-
σθε ὁ εἰσπρακτὴρ τῶν ἐλεῶν τῆς Μονῆς·
ἰδοὺ τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς σας. Ἐκ
τῶν εἰσπραξέων σας συνετηρήσατε μέχρι
τουῦδε ἑτέροισι, ἐξ αὐτῶν δὲ νῦν θὰ τραφήτε
σεῖς. Ἄλλως, δύνασθε, μὰ τὸν Θεόν, νὰ ἦσθε
ἡσυχος, διότι θέλετε προσηλυτίσει πολ-
λοὺς ἐπαρχιώτας εἰς τὸ πρόγραμμα, τὸ
ὅποιον ἀνεπτύξατε, ὥστε εἶμαι βέβαιος,
ὅτι οὐδενὸς θέλετε στερεῖσθαι. Ἀναχωρή-
σατε, λοιπόν, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, καὶ πρὸ
παντός μὴ ἐπανέλθητε, ἄνευ προειδοποιή-
σεως ἡμῶν.

Ὁ ἡγούμενος, ἀφροῦ ἐνηγκαλισθῆ τρυ-
φερῶς τὸν ἀδελφὸν Γορανφλότον, ὤθησεν

αὐτὸν ἑλαφρῶς, ἀλλὰ μετ' ἐπιμονῆς, στε-
φθεῖσθαι ὑπὸ τῆς ἐπιτυχίας, εἰς τὸ κελ-
λίον του.

Ἐκεῖ ἦτο συνηγμένη ἅπανα ἡ κοι-
νότης, περιμένουσα τὸν Γορανφλότον.

Μόλις δ' οὗτος ἐπεφάνη, ἕκαστος τῶν
μοναχῶν ἔσπευσε πρὸς αὐτόν, θέλων ν' ἀ-
σπασθῆ αὐτοῦ τὰς χεῖρας, καὶ τὸν τρα-
χελόν. Τινῶν δ' ἡ εὐλάβεια ἔφρασε μέ-
χρι τοῦ νὰ θελήσῃσι ν' ἀσπασθῶσι τὸ
κράσπεδον τῶν ῥάσων του.

— Ὑγειαίνετε, ἔλεγεν εἰς, θλιβῶν
αὐτὸν ἐπὶ τοῦ στήθους του· ὑγειαίνετε,
εἰσθε ἅγιος ἄνθρωπος· μὴ με λησμονῆτε
εἰς τὰς προσευχὰς σας.

— Μπα! ἅγιος ἄνθρωπος ἐγώ; εἶπεν
ὁ Γορανφλότος· τί λέγεις;

— Ὑγειαίνετε, εἶπεν ἕτερος, σφιγγῶν
τὴν δεξιάν του, γενναῖε πρόμαχε τῆς πί-
στεως, ὑγειαίνετε. Ὁ Γοδοφρέδος Βουλ-
λιῶν μὴδενίζεται ἐνώπιόν σας.

— Ὑγειαίνετε, μάρτυς, τῷ εἶπε τρί-
τος, ἀσπάζομενος τὸ χρονον τοῦ ζωννύοντος
αὐτὸν σχοινοῦ· παρ' ἡμῖν ἐπικρατεῖ εἰσέτι
ἡ τύφλωσις, ἀλλ' ἡ ὥρα τοῦ φωτός ἤγ-
γικεν.

Τοιοῦτοτρόπως, ὁ Γορανφλότος ἀπὸ ἀγ-
κάλης εἰς ἀγκαλίην, ἀπὸ ἀσπασμοῦ εἰς ἀ-
σπασμὸν καὶ ἀπὸ ἐπιθέτου εἰς ἐπιθετον,
ὠδηγήθη μέχρι τῆς ἐξωθύρας, ἧτις ἐκλει-
σθη πρὸ αὐτοῦ, μόλις ὑπερβάντος τὸν οὐδόν.

Ὁ Γορανφλότος ἠτένισε τὴν θύραν μετ'
ἀπεριγράπτου βλέμματος καὶ ἐτελείωσε
νὰ ἐξέλθῃ τῶν Παρισίων ὀπισθοβατῶν,
ὡς ἐὰν ὁ ἐξολοθρευτὴς ἄγγελος τῷ ἐδει-
κνυε τὴν αἰχμὴν τῆς σπινθηροβολούσης
σπάθης του.

Αἱ μόναι διαφυγοῦσαι τῶν χειλέων του
λέξεις, ὅτε ἀφίκετο εἰς τὴν πύλην τῆς
πόλεως, ὑπῆρξαν αἱ ἐπόμεναι:

— Νὰ με πάρῃ ὁ διάβολος, ἐὰν δὲν
ἦναι ὅλοι τρελλοί· ἐὰν ὅμως δὲν ἦναι,
τότε, εὐσπλαγχνίαν Θεέ μου, εἶμαι ἐγὼ
τρελλός.

ΚΕ'

**Ὡς ὁ Γορανφλότος ἐπέισθη ὅτι
ἦτο ὑπνοδάτης καὶ ἐθλέθη πι-
κρῶς διὰ τὴν νόσον ταύτην.**

Μέχρι τῆς ἀπαισίας ἡμέρας τῆς ἀπροσ-
δοκῆτου καταδιώξεώς του, ὁ δυστυχὴς Γο-
ρανφλότος, εἶχε διαγάγει θεωρητικὸν βίον,
δηλαδή, ἐξερχόμενος λίαν ἐνωρίς, ὡσά-
κις ἤθελε ν' ἀπολαύσῃ τῆς δρόσου, καὶ
ἄργα, ὡσάκις ἐπεζῆτει τὸν ἥλιον ἔχων
δὲ πίστιν εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὸ μαγει-
ρεῖον τοῦ μοναστηρίου, δὲν ἀπελάμβαν-
εν εἰμὴ τῶν λίαν κοσμικῶν, ἀλλὰ καὶ
λίαν σπανίων ἐκτάκτων τοῦ Κέρατος τῆς
'Αφθορίας· τὰ ἐκτακτα ταῦτα ἦσαν ἀνά-
λογα πρὸς τὰς ἰδιοτροπίας τῶν πιστῶν
καὶ ἀφῆρουντο ἐκ τῶν εἰς χρήματα εἰσφο-
ρῶν αὐτῶν, αἵτινες εἰσῆρχοντο εἰς τὸ μο-
ναστήριον ἠλαττωμέναι, καθ' ὅσον ὁ ἀδελ-
φὸς Γορανφλότος εἶχε δαπανῆσαι κατὰ
τὴν εἰς τὸ καπλησίον τῆς οδοῦ Ἁγίου Ἰα-
κώβου ἀνάπαυσίν του. Ἐπίσης ὁ φίλος
του Σχικῶ ἠγάπα τὰ καλὰ γεύματα καὶ
τοὺς καλοὺς συνδαιτυμόνας, πλὴν ἦτο λίαν

ἰδιότροπος εἰς τὸν βίον του. Ὁ μοναχὸς
ἐβλεπεν ἐνίοτε αὐτὸν τρεῖς ἢ τέσσαρας
συνεχεῖς ἡμέρας καὶ ἐπιτα παρήρχοντο
δεκαπέντε ἡμέραι, ὀλόκληρος μὴν ἢ ἑξ
ἐβδομάδες, χωρὶς νὰ τὸν ἐπανίδῃ. Ὁ Γο-
ρανφλότος, λοιπόν, ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν
μοναχῶν, διὰ τοὺς ὁποίους, ὡς συμβαίνει
διὰ τινὰς παῖδας στρατοῦ, ὁ κόσμος ἤρχι-
ζεν ἀπὸ τοῦ ἡγούμενου ἦτοι τοῦ συνταγ-
ματάρχου τοῦ μοναστηρίου καὶ ἔληγεν
εἰς τὸν κενὸν λέβητα. Ἐνεκα τούτου, ὁ
στρατιώτης οὗτος τῆς ἐκκλησίας, ὁ παῖς
τῆς κουκουλάς, ἐὰν ἐπιτρέπηται ἡμῖν
αὕτη ἡ ἔκφρασις, οὐδέποτε εἶχε φαντα-
σθῆ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἔμελλε ν' ἀκο-
λουθῆσθαι ἐπίπονον ὁδὸν πρὸς ἀναζήτησιν
τύχης.

Ἐὰν τοὐλάχιστον εἶχε χοήματα· πλὴν
ἡ ἀπάντησις τοῦ ἡγούμενου εἰς τὴν τοι-
αύτην αἰτησίαν του ἦτο ἀπλή καὶ ἄνευ ἀ-
ποστολικῶν περιφράσεων, ὡς ἡ ἐπομένη
φράσις τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ:

— Ὁ ζητῶν εὐρίσκει.

[Ἐπειτα συνέχεια].

Δμλ.

ΦΟΒΕΡΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

[Ἐκ τῶν τοῦ Γερμανοῦ Ζαχερ-Μάζοχ]

(Συνέχεια καὶ τέλος, τῆς προηγουμένης φύλλου)

Ἐκάθηντο ποτέ, ὡς συνήθως, οἱ δύο,
εἰς τὸ δῶμα τοῦ Πύργου τῆς Τυρολίας,
ἀπολαύοντες τοῦ θαύματος τῶν περὶ ὀ-
ρέων, φωτιζομένων ὑπὸ τῶν χρυσῶν ἀκτί-
νων τοῦ δύνοντος ἡλίου.

— Θὰ χωρισθῶμεν μετὰ τινὰ καιρὸν.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Βανδόρφ.

— Εἶνε τόσος καιρὸς ὅπου εἶμαι μα-
κρὰν τῆς κατοικίας μου, ἀπήντησεν ἡ
Ἀδέλα. Σπουδαῖται ἐργασίαι μὲ ἀναμέ-
νουσιν ἐκεῖ. Καὶ ὑμεῖς βέβαια θὰ ἐπιστρέ-
ψητε εἰς τὴν πατρίδα σας.

— Ὅταν σεῖς μὲ διώξητε... ἐψιθύρισεν
ὁ Βανδόρφ.

— Αὐτὸ ποτέ δὲν θὰ γίνῃ. Καὶ δι' ἐ-
μὲ εἶνε πολὺ βεβῶν νὰ χωρισθῶμεν.

— Καὶ μοὶ τὸ λέγετε, βαρωνίς;

— Ἐγὼ λέγω τὴν ἀλήθειαν, εἶπε μὲ
πλῆρες χάριτος βλέμμα.

— Μὴ ὀργισθῆτε—ὑπέλαβεν ὁ Βανδόρφ
— ἐὰν ἐπωφελοῦμενος τῆς καλῆς ὑμῶν
διαθέσεως, ἐκφράσω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀπὸ
καιροῦ κρύπτει ἡ καρδιά μου.

— Τί πράγμα;

— Σὰς ἀγαπῶ, Ἀδέλα!

Ἡ ὠραία δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν
ἐκπληξίν της.

— Ἀφήσατέ με νὰ τελειώσω εἶπεν ἰ-
κετευτικῶς ὁ Βανδόρφ.

— Ναί, ἀλλὰ σεῖς εἰςέυρετε πολὺ κα-
λὰ ὅτι ἐγὼ δὲν πιστεύω εἰς τὸν ἔρωτα,
εἶπεν ἡσυχῶς ἡ Ἀδέλα.

— Τὸ γνωρίζω—προσέθηκεν ὁ Βανδόρφ
— καὶ διὰ τοῦτο οὔτε ἠλπίζον εἰς ἀμοι-
βαιότητα. Ἀλλὰ ἐνθυμηθῆτε ὅσα πολλὰ
μοὶ εἶπατε, ὅτι δὲν βλέπετε σκοπὸν
τίνα ἐν τῇ ζωῇ, ὅτι ζῆτε ξένη χαρὰς καὶ
ἡδονῆς. Σὰς ἰκετεύω, δοκιμάσατε νὰ ζή-
σωμεν ὁμοῦ. Ἐπιτρέσατέ μοι νὰ σὰς ἀ-

γαπῶ, μεθ' ὅλης τῆς εὐλικρινείας καὶ τῆς δυνάμειος τοῦ ἔρωτός μου, ὀρίσατε μίαν τινὰ δοκιμασίαν, καὶ ἐὰν εἰς ταύτην νικήσω, ἐὰν κατορθώσω νὰ ἐμπνεύσω εἰς τὴν καρδίαν σας μικρὰν συμπάθειαν, τότε μὴ διστάσητε νὰ μοὶ τεινήτε τὴν χεῖρα.

Ἡ Ἀδέλα δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ σύννοους ἐπλάνα τὸ βλέμμα τῆς εἰς τὸν ὀρίζοντα ὅπου κατ' ὀλίγον ἐξηπλοῦτο ἡ ἐσπέρα.

Ὁ Βανδὸρφ ἐπίσης ἐσιώπα ἐπὶ τινὰς στιγμάς, ἔπειτα λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς εἶπεν·

— Ἀδέλα, αὐτὸ εἶνε δι' ἐμὲ ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου. Ἀποφασίσατε, εἰπέτε μοι τὴν τελευταίαν λέξιν.

— Ζωῆς ἢ θανάτου; ἠρώτησε μειδιῶσα ἡ Ἀδέλα.

— Ναί, ζωῆς ἢ θανάτου, ἐπανελάβεν ὁ Βανδὸρφ, ἐν σείς δὲν εἰμπορεῖτε νὰ μὲ ἀγαπήσητε, τί εἶνε δι' ἐμὲ ἡ ζωή;

— Ὡ τῆς κοινῆς φράσεως! ἀνεφώνησε γελῶσα ἡ Ἀδέλα.

— Ὅχι, Ἀδέλα, δὲν εἶνε κοινὴ φράσις. Ὁ μὲν σπουδαίων καὶ ἐπαναλαμβανῶν: Ἀποφασίσατε.

— Καλῶς, εἶπεν ἐκείνη. Σὰς δίδω προθεσμίαν ἐνός ἔτους. Πείσατέ με ὅτι μὲ ἀγαπάτε πράγματι. Ἐὰν ἐπιτύχητε νὰ διεγείρητε καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὸν ἔρωτα εἶμαι ἰδικῆ σας. Ἐὰν ὅμως ὄχι, τότε ἀποθάνετε!

Ταῦτα εἰποῦσα ἐγέλασε.

— Μὴ ἀστειεύσθε, εἶπεν σοβαρῶς ὁ Βανδὸρφ. Ἐὰν μετὰ ἐν ἔτος εἰπῆτε ὅτι πρέπει νὰ ζήσω χωρὶς σας—τοῦτο θὰ εἶνε ἡ καταδικαστικὴ μου ἀπόφασις. Τότε ὅμως θὰ σας ζητήσω, μίαν, τὴν τελευταίαν, χάριν...

— Ποίαν; ἠρώτησεν ἡ Ἀδέλα.

— Νὰ μοὶ δώσητε σείς τὸν θάνατον.

— Καλῶς, δύναμαι νὰ σας παράσχω αὐτὴν τὴν εὐχάριστον.

— Καὶ θὰ ἔχητε τόσον θάρρος;

— Νὰ σας φονεύσω; Καὶ διατί ὄχι, ἀφοῦ σείς ἔχετε τόσον θάρρος, ὥστε νὰ φονευθῆτε μόνος δι' ἐμέ.

— Καὶ τί; ἀμφιβάλλετε περὶ τούτου;

Ἡ Ἀδέλα ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Μοὶ δίδετε τὸν λόγον σας ὅτι μετὰ ἐν ἔτος ἢ θὰ μοὶ δώσητε τὴν χεῖρά σας ἢ θὰ μὲ φονεύσητε;

— Ἐχετε τὸν λόγον μου. Ἐὰν ἐντός τοῦ ἔτους δὲν σας ἀγαπήσω, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σας καταδικάσω εἰς θάνατον καὶ θὰ ἐκτελέσω ἐγὼ τὴν ἀπόφασιν. Μὴ τὸ λησμονήσητε.

— Δὲν θὰ τὸ λησμονήσω.

— Καὶ μὴ βασισηθῆτε εἰς τὴν εὐσπλαχνίαν μου, προσέθηκεν ἡ ὄρκια.

— Ὅχι, ἐν ἐκ τῶν δύο, ἢ θὰ γίνετε ἰδικῆ μου ἢ θὰ ἀποθάνω.

Ἐθλίψαν ἀλλήλων τὰς χεῖρας. Ἡ τρομερὰ συμφωνία συνήφθη.

Παρήλθεν ἔτος. Ἡ Ἀδέλα διήλθεν αὐτὸ μετὰ τοῦ θαυμαστοῦ τῆς, ἐν Βοημίᾳ, ἐν Βιέννῃ καὶ τέλος ἐν Lago Maggiore. Ἦλθε πάλιν ἡ ἀνοιξίς. Ἐκάθηνον καὶ οἱ δύο ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς ἐν Isola Bella

ἐξοχικῆς οἰκίας, ὅπου κάτωθεν, ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τῆς ἐσπέρας, ἐξηπλοῦτο ἡσυχος καὶ γλαυκὴ ἡ ἐπιφάνεια μεγάλης λίμνης.

— Ὁ καιρὸς εἶνε πολὺ δρασερός, ἄς εἰσέλθωμεν, εἶπεν ἡ Ἀδέλα. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐκάθισε νωχελῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Ὁ Βανδὸρφ ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἐπλησίαζε πρὸς τὴν ἐστίναν, ὅτε:

— Ἐλησμονήσατε, εἶπεν ἀποτόμως ἡ Ἀδέλα.

— Τί;

— Τὴν συνθήκην μας· σήμερον ἔληξε τὸ ἔτος.

— Σήμερον... ἐπανελάβε ψυχρῶς ὁ Βανδὸρφ.

— Ἐλθετε πλησίον μου, εἶπεν ἡσυχως ἡ Ἀδέλα. Ἐκεῖνος ἐπλησίασε.

— Πλησιέστερον, ἀκόμη πλησιέστερον. Ὁ Βανδὸρφ ὑπήκουσεν. Ἡ καρδία του ἔπαλλεν ἰσχυρῶς.

— Ἐχετε, βεβαίως, μεγάλην ἀνυπομονησίαν νὰ μάθητε τί θὰ εἶπω.

— Εἰπέτε, δι' ὄνομα Θεοῦ...

— Ὅσον καὶ ἂν προσεπάθησα νὰ θέσω εἰς ἀμφιβολίαν τὴν εὐλικρινείαν καὶ τὸ βάθος τοῦ αἰσθηματός σας, ἐπέισθην ἐν τούτοις ὅτι ὁ πρὸς ἐμὲ ἔρωτός σας εἶνε ἀληθής, σταθερὸς καὶ εἰς τοῦτο ἐπετύχατε, ἐνίκησατε...

— Ἀδέλα! ἀνέκραξεν ἑξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς ὁ Βανδὸρφ καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς.

— Μὲ ἐνίκησατε, ἐπανελάβεν ἡ Ἀδέλα, θέτουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Βανδὸρφ.

Εἰς τοὺς γλανοὺς ὀφθαλμοῦς τῆς διέλαμψεν ἀκτὶς εὐδαιμονίας.

— Ἐνίκησατε, ἀλλ' ὄχι καθ' ὀλοκληρίαν, προσέθηκε μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἡ ὄρκια.

— Πῶς; Τί ἐννοεῖτε;

— Τώρα πλέον πιστεύω ὅτι μὲ ἀγαπάτε, εἶπε ψυχρῶς ἡ φιλάρεσκος χήρα, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ συμμέρισθῶ καὶ ἐγὼ τὸ αἰσθημά σας.

— Ἀδέλα, αὐτὸ εἶνε σκληρότης.

— Ὅχι, εἶνε ἀλήθεια.

— Τότε φονεύσατέ με! ἀνέκραξεν ἐν ἀπελπισίᾳ ὁ Βανδὸρφ.

— Ὡ! μὴ νομίζετε ὅτι ἐλησμονήσα τὴν συμφωνίαν μας, εἶπεν εἰρωνικῶς ἡ Ἀδέλα. Ἡ ζωὴ σας εἶνε εἰς τὰς χεῖράς μου καὶ δὲν εἶμαι τοιαύτη, ὥστε νὰ μὴ ἐπωφεληθῶ τῶν δικαιωμάτων μου· ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἀγαπήσω, ἀλλὰ δὲν εἰζεύρετε πόσον μοὶ εἶνε εὐχάριστον νὰ ἀγαπῶμαι τόσον ἐμπαιθῶς, ὅπως μὲ ἀγαπάτε σείς. Μοὶ εἶνε εὐχάριστον νὰ ἴδω νεκρὸν ὑπὸ τοὺς πόδας μου ἀνθρωπὸν τὸν ὅποιον περιφρονῶ.

— Ὁμιλεῖτε σπουδαίως; ἠρώτησεν ὁ Βανδὸρφ με φωνὴν μόλις ἀκουστήν.

— Σείς δὲν τὸ πιστεύετε; εἶπεν ἡ ὄρκια μειδιῶσα. Τὴν ζωὴν σας ἀγαπάτε περισσότερο ἀπὸ ἐμέ.

— Ὅχι, ὄχι, ὑπέλαβεν ὁ Βανδὸρφ. Εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἀποθάνω!

Ἡ Ἀδέλα ἠγέρθη ταχέως, ἔχυσεν εἰς ποτήριον ὕγρον τι ἐκ τινος φιαλίδιου, τὸ

ὅποιον ἐξήγαγεν ἐκ τινος κιβωτίου καὶ τὸ προσέφερεν εἰς τὸν καταδίκον λατρευτὴν τῆς.

— Πίνω εἰς ὑγείαν σας, Ἀδέλα! εἶπε μετ' ἐμπάσεως ἐν ἀπελπισίᾳ ὁ Βανδὸρφ. Καὶ ἐπένωσε τὸ ποτήριον μέχρι πυθμένου.

Ἡ Ἀδέλα τὸν ἐθώρει μετ' ἀνεκφράστου περιεργίας· ἡ ἀνακνοὴ τῆς ἦτο ταχυτέρα.

— Δότε μοι τὴν χεῖρά σας, ἐψέλλισεν ὁ Βανδὸρφ... χάνω τὰς αἰσθήσεις μου...

Σκότος ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ ἡ κεφαλὴ του ἔκλινε...

Μετὰ μίαν περιόπου ὄραν ἠνωκε τοὺς ὀφθαλμοὺς του· εὐρίσκειτο εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, πρὸς τοὺς πόδας τῆς Ἀδέλας, μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς. Ἡ Ἀδέλα ἐμειδία ἐπιχαίτως...

— Τί ἔπαθον; ἠρώτησεν ἐγειρόμενος, ἦτο ὕπνος;.. ζῶ ἀκόμη; Καὶ μετ' ἐκπλήξεως ἐκύτταξε τὴν Ἀδέλαν.

— Ναί, ναί, ζῆτε καὶ θὰ ζῆτε δι' ἐμέ, ἠγαπημένε μου! σύζυγέ μου! ἔλεγεν ἡ Ἀδέλα. Σὰς ἀγαπῶ! σας ἀγαπῶ, ὅσον καὶ σείς μὲ ἀγαπάτε, περισσότερο καὶ τῆς ζωῆς ἀκόμη!

— Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ὕγρον... αὐτὸ τὸ δηλητήριο;

— Ἦτο ὑπνωτικόν.

— Καὶ διατί ὅλα αὐτά;

— Ἦτο ἡ δοκιμασία.

Ὁ Βανδὸρφ ἀνηγέρθη ταχέως.

— Ἀδέλα! ἀνέκραξε, λέγετε ὅτι μὲ ἀγαπάτε καὶ εἴχετε τόσον σκληρὰν καρδίαν ὥστε νὰ μὲ ἀναγκάσητε νὰ αἰσθῶ ὅλας τὰς βασάνους ἀνθρώπου χωριζομένου ἀπὸ τῆς ζωῆς—καὶ τοῦτο χάριν τῆς τέρψεώς σας! Ὅχι! ἡ δοκιμασία εἶνε ὀλίγον σκληρὰ, καὶ γυνὴ ἀρσεσκομένη εἰς τοιοῦτον παιγνίδιον δὲν ἔχει καρδίαν, δὲν ἔχει τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο αἰσθημα, τὰ ὅποιον εὐλογεῖ τὸν ἔρωτα!

— Βανδὸρφ! Τί ἐπάθατε; δὲν μὲ ἀγαπάτε πλέον;

— Ὅχι, βραβωνίς, δὲν σας ἀγαπῶ πλέον. Τοιαύτην γυναῖκα δὲν δύναμαι νὰ ἀγαπήσω. Μὲ ἐπαίζατε πολὺ ἐλαφρῶς. Χαίρετε! εἶπεν ἀποτόμως καὶ σταθερῶς ὁ Βανδὸρφ.

— Πρὸς Θεοῦ... Τί κάμνετε; Θέλετε νὰ μὲ καταστήσητε δυστυχῆ—ἀνέκραξεν ἡ Ἀδέλα προσπαθοῦσα νὰ τὸν κρατήσῃ.

— Σείς ἐκάματε ἀφροτέρους δυστυχεῖς! εἶπεν ὁ Βανδὸρφ. Χαίρετε.

Ἀπεσπάσθη ἐκ τῶν χειρῶν τῆς· εἰς μάτην ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του ἰατροῦσας· ἐκεῖνος ἀνεχώρησεν.

Ἡ θαλαμηπόλος εὗρε τὴν Ἀδέλαν ἐκτάδην κειμένην ἐπὶ τοῦ τάπητος· ψυχρὰν καὶ ἀνκίσθητον.

K. Γ.

ΓΝΩΣΙΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἐκ τῶν ἡμετέρων κκ. Συνδρομητῶν μετ' οἰκήσαντες κατὰ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσι τοῦτο εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ἵνα μὴ ἐπέλθῃ ἀταξία εἰς τὴν διακομὴν τοῦ φύλλου.

Ἡ Διεύθυνσις.